

bellas, patrimonio del catolicismo, y de la mujer cristiana de todas las edades, en nombre de la obediencia debida a las disposiciones dictadas por los Superiores eclesiásticos: por todas las dichas razones debemos protestar y reprobar y abominar de la *moda* referida, y por iguales motivos, entiendan y entendiéndalo bien, tienen obligación de *conciencia* los padres católicos, las madresmu y principalmente, de no obligar, aconsejar, apoyar y tolerar semejantes modas en sus hijas, sin que excusen en el caso fútiles pretextos mundanos alegados por muchas, tales como «exhibición pública y consiguiente colocación de sus hijas, complacencia a parientes y extraños, etiqueta y exigencias sociales, temor al *qué dirán* las demás personas de sociedad, etc.». Todas estas razones son y se apellidan en lenguaje de ascética cristiana «espíritu mundano, esclavitud mundana, ligereza de juicio, apocamiento y cobardía cristianos, respeto humano.». El fin no justifica los medios en la moral social de Jesucristo (aunque sí en la del mundo), ni la bondad de las intenciones vuelve buenas las cosas y actos que no lo son de suyo.

Las que tengan, pues, oídos para oír, madres e hijas, que oigan... reflexionen... y obren en consonancia con lo dicho hasta aquí. Que se declaren sin temor a nadie *cruçadas* de la modestia cristiana en el vestir, con el ejemplo primero en sí mismas y en sus hogares, y con la palabra después en favor de las demás. Las que tal hagan mostrarán una entereza de carácter cristiano de que muchas ¡infelices esclavas de la moda... *diabólica!* hoy día carecen.

J. C. P.

POLÍCROMES

(QUADRETS AL OLI)

Trovo un dia al Quim i me diu tot baix, que ningú ens senti: ¿Qué no ho sap? Han robat aquella casa de can... No ho sé pas, pro me sembla que ja encertaria qui es lo lladre... Ahir ja fosc vaig trovar per un carrer en Peret: caminava depressa i mirava tot malfiat, guaitant ençà y enllà. Lo vaig aturar i li vaig parlar del robo succeit... ¡caramba! me va semblar que fugia d'estudi, que no l'interessava aquell assumpte...

Després vaig sobre que en Quimet era lladre, sino de *professió*, d'*ocasió* havent fet diferents

furts. També es va comprovar l'ignocencia d'en Peret.

Deia la Paula a la Cisqueta: ¡Saps que'm sembla que'ls de cal Tallapins son uns envejoses, que'ls hi fa set tot lo dels altres, que son agarrats fins allà i estrets i que penso que deixen quartos a grossa usura?...

Tot aixó era un *pensar* de la Pauleta ont no hi havia res de veritat. En canvi sí que ho era (després ho vaig descobrir) que era ella ambiciosa d'alló més, que veia amb tristor la prosperitat dels altres i sentia certa al·legrança del mal dels demés i que, rics com eren a casa seva, s'haurien deixat penjar per un xavo, i també vaig sobre que deixaven diners a més del dotze per cent.

En *Juanito* era un jove de 20 anys, xixerel·lo entonat, que estudiava a l'Universitat. Sovint contava als seus companys, i públicament al café, anécdotes de capellans i frares (les havia també sentides a contar i llegides en periódics i setmanaris anticlericals) poc honroses, citant noms i pobles... Després, amb gran aplom i fruició acabava dient: ¡Veieu! Si fa, o no fa, tots son igual encare que no ho sembli!

Vaig informarme del subjecte de referencia i vaig averiguar: que ses lectures predilectes eren el *Papito*, les noveles de Zola i altres putineres; que cursant sa carrera l'havien carbassejat més d'un cop, perque, en lloc d' estudiar, feia el tronera a les nits visitant cases no santes; que ses converses ordinaries i frecuentissimes eren les llapisesos i brutes com el fanc, etc., etc.

¡Vaja!—deia la Pepa: jo *penso* que aquesta cosa que ha portat tan d'embrols i soroll, qui l'ha dita i descoberta es l'Antonia... No ho sembla, pro m'hi jugaria qualsevol cosa que es ella i que es una embolicaire i criticaona.

¡Pobra Antonia! Tot era una *suposança* de la Pepa. Vaig enterarme després que la Pepa era una murmuradora d'ofici, pescatera, xafardera de professió i una buscarradons que trovava gust en fer barallar les persones, dient coses d'uns i altres, amb veritat i amb mentida, posant-hi i traientne: de tota manera.

Explico tots aqueixos cassos referits a un amic meu molt entenimentat i li vaig dir: ¿qué te'n sembla de tot aixó?...

—No estranyis res! tot s'explica pel gran sentit filosófic d'aquell ditxo castellá: «El ladrón a todos juzga de su condición». Qui mal no fa, mal no pensa dels altres. Moltes de les sóspites, su-